

ZPRAVODAJ

Jihomoravské
oblasti KČT

Informační občasník KČT-JMO

ročník 9 / č. 1 – červen 2021

O improvizacích

Abych si zajistil už do začátku pár řádků, tak hned zkraje využiju navozeného tématu a podívám se, co o improvizaci praví naučný slovník: „tvůrčí nepřipravený projev nebo výtvar“ či též „nouzová, neplánovaná činnost, reakce; přizpůsobení se vzniklé situaci; řešení spatra“.

Jelikož úvodník a jeho téma do jisté míry ovlivňuje obsah Zpravodaje, tak to zas až taková improvizace není, ale o čirém plánování v této době také nemůže být řeči.

O všemožných vychytávkách, jak za covidového stavu alespoň částečně udržet naši činnost, diskutujeme a přemýšlíme na všech stupních už víc jak rok. Na další úroveň jsme toto umění posunuli při „pořádání“ letošního Prvního jarního výšlapu.

Loňské zrušení této akce bylo nevyhnutelné kvůli absolutnímu zákazu vycházení. Letos jsme se mu sice vyhnuli, ale obrazně řečeno, vlastně přiblížili na dotek: v termínu výšlapu se dalo pohybovat pouze na katastru vlastní obce.

Přesto chtěl oblastní výbor nabídnout turistům alespoň nějakou alternativu za další zrušený První jarní výšlap, a jak to celé vzniklo, ale hlavně jak to celé probíhalo, tak to tom bude velká část tohoto Zpravodaje.

Bohužel se však po nějaké době v tomto čísle nevyhneme ani jedné smutné vzpomínce. V polovině března opustil náhle a nečekaně naše řady turista a také dlouholetý činovník klubu Tomáš Dvořák. Zapálení turisté dobře vědí o jeho sběratelské vášni pro turistické odznaky. Pro oblast zajišťoval mimo jiné garanci plnění OTO Brněnské kolo, nutného odznaku pro zlatý stupeň ČMT, ale i dalších „oblastňáků“. Poslední volební období působil též jako člen oblastní kontrolní komise a dlouhá léta byl i důležitou součástí pořadatelského týmu mezinárodního pochodu IML Jede Kudrna okolo Brna. Všude tam a mnohde jinde bude teď jeho pomocná ruka chybět. A najít hned tak adekvátní náhradu nebude lehké.

Alf

Opatovičtí uspořádali aspoň Šmajd, stovku zadržly zákazy

Již po šestadvacáté zavítali v sobotu 6. února turisté na „Maló Hanó“ do Velkých Opatovic. Místní Klub českých turistů Malá Haná Velké Opatovice pořádal tradiční pochod „Opatovské šmajd“. Přes přísná vládní opatření, sychravé počasí, ale s dobrou náladou vyrazilo na trasy od 2 do 50 km celkově 608 účastníků z celé České republiky. Zahraniční turisté letos z důvodu uzavření hranic nedorazili. Na nejdelší 50 km trasu vyšlo nebo vyběhlo přes 30 dálkoplazů. Tradiční Malohanácká stovka se letos z důvodu zákazu nočního vycházení nekonala. V cíli všechny čekal diplom, sladká odměna a suvenýry pochodu. Pořadatelé děkují všem zúčastněným za dodržování hygienických předpisů v této nelehké době.

Dušan Machourek

Z trasy pochodu u Památníku letců

Kotvrdovičtí turisté v časech pandemie a omezení činnosti pomáhali přírodě i charitě

V současné době jsme vystaveni možná druhé, třetí nebo v číselné řadě další vlně Covidu-19. S takovou variantou nákazy nikdo ani v duchu nepočítal. Také, pokud dobře pamatuji, zazněla slova některých našich turistů, že nás se taková pandemie netýká. Protože jsem optimista, vychovaný v určité době, věřím v lepší zítřky.

Poslední mezinárodní akce, které jsme se zúčastnili, byla v Brně s názvem „Jede Kudrna okolo Brna“. Chtěl bych také vzpomenout na mezinárodní

akci v Duchcově. Zde jsme byli spokojeni s ubytováním, také s uspořádáním akce, včetně programů, zajímavostí tras a dalších aktivit ohledně již zmíněného srazu.

Na podzim loňského roku už se zrušily všechny plánované akce Klubu českých turistů. Proto jsme se rozhodli pro aktivity v místě našeho okolí. Jedna z nich byla „Uklidme Česko“. Tato akce byla samozřejmě v omezené míře. Prováděli jsme úklid okolo silnic v Moravském krasu, konkrétně z Ochoze do Brna. Nevěřil jsem, že může být kolem silnice v příkopu tolik odpadu.

Další naše akce se věnovala obnově lesa po kůrovcové kalamitě. Nyní se vysazují odolnější druhy, prosazují se smíšené porosty s převahou listnatých. Vysadili jsme v katastru městyse Ostrov u Macochy 500 mladých buků. Jsem již určitá věková seniorská skupina. Věřím, že se dožiji za několik let toho, jak bukový porost nabývá na síle. Také doufám, že jsme do budoucna pro naše potomky vysázeli krásný les v Moravském krasu.

Také jsme se zapojili do programu Covidu navzdory e-vycházka. Akce má charitativní projekt, firma Dopravní stavby Brno do ní vložila určitou částku. Navíc za každý zdolán kilometr v podobě pěší nebo lyžařské vycházky přispěje jednou korunou na stejný finanční účet. Konečná částka bude rozdělena na předem určené charitativní projekty.

Jsem pevně přesvědčen, že letošní rok překonáme ve zdraví a duševní pohodě.

Jaroslav Sedlák

Tradiční zahájení turistické sezony a uvítání jara změnil covid na individuální vycházky

Před rokem jsme vedli první kolo bitvy s neviditelným nepřítelem a všichni jsme doufali, že bude zároveň i kolem posledním. Bohužel se tomu tak nestalo. A tak stejně jako loni i letos kromě mnoha jiných akcí padl koronaviru za oběť První jarní výšlap, setkání jihomoravských turistů s tradicí přes šest desítek let.

Mrzí to obzvláště i proto, že oba zrušené „ročníky“ měly nemalou podporu ze strany místních samospráv a mohly se tak stát důležitým článkem v navazování a prohlubování vztahů mezi klubem a regionálními institucemi.

Do vrcholících příprav však koronáč hodil vidle a bylo lidově řečeno „po ftákách“. S příchodem března sešel další zákaz vycházení a pohybu. Nebyl to sice absolutní zákaz jako v roce 2020, ale omezení na katastr vlastní obce v případě turistiky vlastně znamená totéž.

Tišnovští turisté vycházku naplánovali jako volné setkání členů u tišnovské rozhledny. Kdo přišel ve vymezený čas, dostal účastnický list s razítkem klubu a rozhledny. A šakamounsky při tom vybrali i členský příspěvek – účast byla dokonce vyšší než na výroční schůzi.

(foto František Mach)

Za těchto podmínek bylo na oblastním výboru rozhodnout, jak s aktuální situací naložit. První možností bylo odložení Prvního jarního výšlapu – ale na kdy? Nebude to jen prodlužování agonie, když nikdo neví, kam se situace posune? A jaký časový interval zvolit?

Navíc začal v mailových diskusích mezi členy oblastního výboru převládat názor, že je potřeba jednat okamžitě. Nečekat až nejistý vývoj možná někdy v budoucnu dovolí uspořádat plnohodnotnou akci. Hýbat se musíme pořád a je-li nám dána byť sebemenší možnost, je potřeba ji využít. I kdyby to znamenalo „pětkrát“ obejít náměstí, aby se člověk udržel ve svém katastru. Ostatně to doporučují všichni odborníci – dostat se aspoň na chvíli na čerstvý vzduch a neseďet celý den za pecí.

Výzva Prvního jarního výšlapu

A tak se zrodila myšlenka jarního výšlapu na dálku a vznikla Výzva Prvního jarního výšlapu 2021 s podtitulem „Každý sám za sebe a všichni společně proti koronaviru“. Po vzoru všemožných podobných „výzev“ probíhajících zejména na všelijakých sociálních sítích jsme se i my rozhodli na nic nečekat a vyzvat všechny aspoň k malé jarní vycházce v okolí domova.

Stále více totiž rezonovala ještě jedna myšlenka: že už ani tak nejde o to udělat pár kroků navíc, ale nezbláznit se z toho všeho. Do popředí se začala dostávat především naše psychická pohoda. Ostatně ne nadarmo po dlouhé zimě bez dostatku slunečních paprsků patří měsíce před příchodem jara k období s největším výskytem depresí. Takže ven z baráků!

K lepší náladě pak přispěl i následný vývoj – čísla nemocných přestala růst tak brutálním tempem jako v minulých dnech, a tak než jsme pustili do světa podmínky akce, mohlo se na výlet vyrazit dokonce až k hranicím okresů.

Bučovičtí vítali jaro natřikrát

Když už jsem v rámci oblasti ukončil svou práci na přípravě Prvního jarního výšlapu „na dálku“, mohl jsem konečně začít řešit jeho realizaci na úrovni odboru. Příchod jara mám kromě této spíše společenské akce spojený i s několika dalšími akcemi a kolem 21. března je to hlavně rousínovský DP Drahanskou vrchovinou. Ten letos taky nebyl. Takže kam na první jarní výlet bylo zcela evidentní.

Výzva Prvního jarního výšlapu 2021

každý sám za sebe a všichni společně proti koronaviru

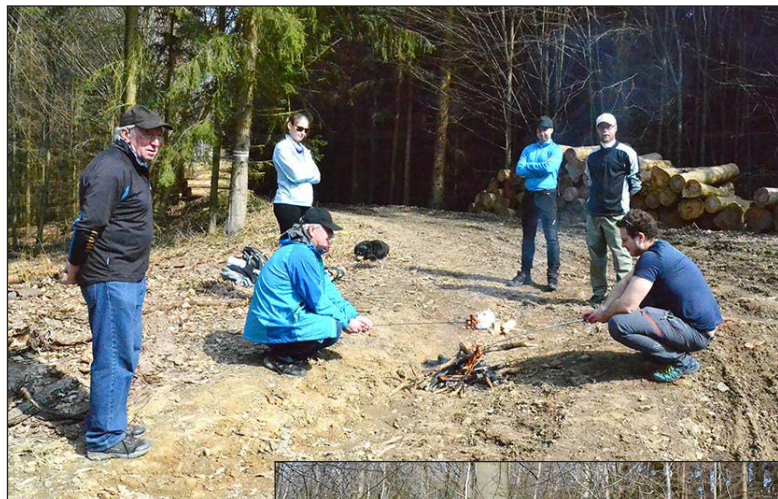
Klasický **První jarní výšlap v Oslavanech jsme** bohužel **museli zrušit**, protože současná situace jeho pořádání nedovoluje. Ale **nevzdáváme se!**

Zahájení jarní sezony uskutečníme, ale individuálním způsobem, **každý ve svém okolí, jak nám velí vládní opatření**. Vyjděte do přírody, prohlédněte si probouzející se přírodu, nadýchejte se čerstvého vzduchu a hlavně pozvedněte svou náladu. Duševní pohoda a psychické zdraví je teď nemálo důležité! Pokud tak učiníte od 21. března do 25. dubna, můžete si za odměnu stáhnout z webových stránek oblasti www.kct-jmo.cz pamětní list k PJV.

Na Kalečnick! Akorát bylo potřeba si cestou na vrchol z Vítovického žlebu dávat pozor abychom nepřešli na levou stranu silnice. Ta už patřila do okresu Brno-venkov, a stal by se z toho tudíž správně delikt trestající se v době covidového nouzového stavu smrtí.

Dostaveníčko jsme si dali na rousínovském autobusovém nádraží a poklidným tempem se vydali po silnici do Habrovan, kde jsme se napojili na zelenou značku směr Panská skála. Tato přírodní památka bývala kdysi kamenolomem,

na jehož z a t o p e n é m dně vznikly četné tůňky, dávající život ně k o l i k a d r u h ů m obojživelníků.

Ve zcela jiném stádiu se o pár desítek metrů dál nachází zdejší

les – postižený k ů r o v c o v o u kalamitou a těžbou balancuje na hraně pomyslné klinické smrti. Nicméně na jednom z rozježděných lesních rozcestí jsme rozpoznali vhodné místo ke svačině. Pod bedlivým h a s i č s k ý m dozorem jsme rozdělali (a hlavně potom zlikvidovali) táboráček a zužitkovali poslední zbytky zimních špekáčkových zásob.

Bezpečnou vzdálenost pomohl odměřit tesařský dvoumetr

(foto 10× Alf)

V poslední zátočině lesní cesty má být odbočka ke studánce Na Hrázi. Protože však bylo místo natolik zdevastované těžební technikou, že i tankodrom je proti tomu dráha na curling, šli jsme raději dál a na objevování nových míst si nechali zajít chuť.

Naštěstí ne na dlouho, jen o sto metrů níže se nachází studánka U Huberta. Po ochutnávce zdejší vody a aplikaci protikovidových opatření jsme sešli na horní okraj Vítovického žlebu a po červené značce začali stoupat na vrchol Kalečnick. Samozřejmě i se zastávkou u studánky U Dudka. Zdejší posezení, když člověk trefí ten správný okamžik, pak nabízí osvěžení i jinými nápoji, než jen pramenitou vodou.

Z Kalečnicku jsme se vydali po žluté značce na rozcestí U Tří javorů a poté už dolů do Olšan, kde nás u rybníka zastihla rychlá přeháňka. Ukryli jsme se pod přístřeškem zahrádky místního občerstvovacího podniku a společně žehrali na zavřené hospody. No nic, aspoň že hlavy zůstaly suché.

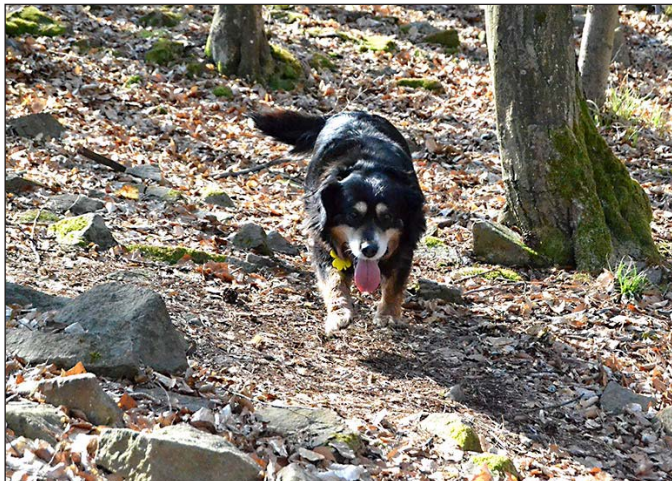
Cestou kolem bývalé farmy Bolka Polívky jsme došli do Habrovan a abychom to měli jiné, zpět do Rousínova jsme to vzali přes Královopolské Vážany. Přes všechna omezení v nás po výletu zůstaly jen veskrze kladné pocity. Dobře jsme si to zařídili a hlavní úkol – přivítat jaro – byl taktéž splněn. A přes to všechno se jako červená nit táhlo to nejdůležitější: nepoddali jsme se nepříznivé situaci a nenechali se pohlit aktuální covidovou agonií.

Už za rousínovského výletu padl návrh, že by se akce měla co nejdřív zopakovat. Ideálně za dva týdny. To jsem však prohlásil, že já organizovat nebudu. A tak mi druhé úterý přistál ve schránce mail od bráchy, že se v sobotu jede do Ruprechtova.

Po příjezdu do výchozí místa jsme samozřejmě nemohli vynechat výstup ke zdejší raritě, větrnému mlýnu s unikátní Halladayovou turbínou. Památku na s v í c e n o u ranním sluncem

Zahájení druhého výletu nemohlo být nikde jinde než u ruprechtovské chaloupky s doškovou střechou

*Nahoře:
na průzkumu Kuchlova*

*Vpravo:
pozůstatky valů na Hrádku*

*Dole:
vrcholové foto na Hrádku
(nejvýše jsme však byli
hned rádně u mlýna)*

jsme si řádně nafotili, ovšem ve větru otáčející se lopatky dokazující um našich předků už jsme si museli vrýt jen do paměti.

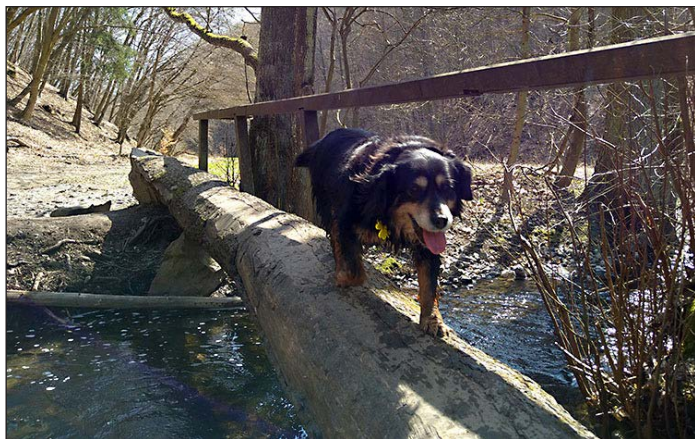
Po zelené značce jsme se pak vydali do údolí Malé Hané a těsně před ním samozřejmě nešlo

v y n e c h a t
výstup na
z ř í c e n i n u
h r a d u
Kuchlova, což
však není jeho
historický
n á z e v ,
ale pouze
pojmenování
jedné ze
z d e j š í c h
lesních tratí

v 16. století. Dnes jsou z hradu patrné pouze valy a poslední zbytky kamenů dávají tušit, kde dříve stávaly zdi.

Už s červenou značkou u cesty jsme putovali údolím Malé Hané, abychom za pár minut stoupali na další zříceninu. Z hradu Stagnova, označovaného

Na lávce přes Velkou Hanou

někdy na turistických mapách prostě jen Hrádek, toho zbylo o poznání více, ale taktéž je to jen na úrovni náznaků, co kde bylo.

Nabranou výšku jsme si udrželi až do Rychtářova, před nímž nás čekaly krásné výhledy do probouzející se jarní přírody.

V Rychtářově, místní části Vyškova, jsme prošli kolem zámku Troyerstein (Trojerov), který je v současnosti nepřístupný, a zastavili se u rodného domku orientalisty Aloise Musila.

Sešli jsme do údolí Velké Hané a podél říčky směřovali do Hamilton, další místní části Vyškova. Na jejich začátku se pod kaplí sv. Cyrila a Metoděje nachází studánka Strachotínka poskytující poutníkům chladivé osvěžení. Na začátku dubna jsme se dočkali vskutku pěkného jarního dne, a tak i nám přišla čerstvá voda vhod.

Okrajem vojenského prostoru jsme dorazili do další místní části, do Dědic. Mnozí ze starších ročníků si určitě vzpomenu na školní exkurze v domnělém rodném domku Klementa Gottwalda. I kdyby tam původní síň tradic stále existovala, stejně by byla kvůli covidu zavřená, takže jsme nerušeně došli až ke sportovnímu areálu na okraji Smetanových sadů.

Teplé jarní počasí, v podstatě první slušný víkend v tomto roce, vylákal do těchto míst nespočet Vyškovčanů. Na frak tak dostala nejen nařízení ohledně shlukování osob na veřejnosti, ale též popíjení alkoholických nápojů tamtéž. Jelikož jsme nechtěli vyčnívat „z davu“ a budit zbytečnou pozornost, podřídili jsme se tedy zdejšími podmínkami. Alespoň na tu dobu, než nastal čas, zamířit na poslední metry směr autobusové nádraží.

Za další dva týdny tu byl tradiční vyškovský pochod. To už jsem pomyslné otěže opět přebral já. Protože jsme předchozím výletem vlastně prošli jednu z tras pochodu, byť v opačném směru, vypustil jsem do éteru výšlap do

Start vyškovského pochodu byl opět na vlakovém nádraží – nikoli však v restauraci jako za normálních podmínek, ale venku a s respirátory a rozestupy

okolí Pustiměře. K o n e č n ě se naskytla příležitost, udělat vycházku do míst, která byla až dosud z naší strany poněkud opomíjená.

Severně od Pustiměře vede sedmikilometrový okruh s naučnou stezkou, jehož hlavními lákadly je několik h i s t o r i c k ý c h objektů. Přímo

v Pustiměři se blízko sebe nachází hned tři. Kromě chrámu sv. Benedikta a kaple sv. Anny jsou to zejména zbytky rotundy sv. Pantaleona, která byla ve své době největší stavbou svého druhu na území Čech a Moravy.

Další příjemné zastavení je na posezení u studánky před výstupem na zříceninu hradu Melice, po kterém nese naučná stezka jméno. Z hradu, který padl za obět husitským válkám, už zůstaly jen náznaky obvodových zdí a terénních úprav. Jak jsme však objevili, bývá docela často cílem netradičního nocování.

Na kraji lesa je na jednom ze stromů u křižovatky lesních cest k přečtení příběh tragické lásky jeptišky a mladého uhlíře. Ten však není přímo součástí naučné stezky. Na jejich panelech se naopak můžou výletníci dále dočíst třeba o historii zdejších větrných mlýnů.

Ze Zelené Hory jsme pak ještě po silnici odbočili na bývalé hradisko, ze kterého už zůstaly je zbytky valů, je odtud ale pěkný výhled do okolí. Poté jsme dokončili okruh naučné stezky a vydali se cestou mezi poli z Pustiměře do Vyškova, kde jsme stejně jako naposled vyčkali u stadionu, až se přiblíží hodina odjezdu autobusu.

*Vlevo:
z hradu Melice zůstaly
jen náznaky původních
obvodových zdí*

*Dole:
z hradiska Zelená Hora
(či Pustiměř) zbyly jen
terénní nerovnosti na
vrcholu kopce, výhledy
do krajiny však
přetrvaly, byť byly
před tisíci lety zcela
jiné*

Odložené Cesty za sluncem zavedly turisty na Pekárku

Sluníčko opět svítilo a krásně hřálo. Na Pekárce bylo krásně a bylo daleko z vyhlídek vidět. Je to nádherná přírodní zajímavost. Zaoblené slepencové svahy vytvářejí ideální prostředí pro teplomilná společenstva. Pekárka je jednou z mála lokalit výskytu hvozdíku moravského. Roste zde i silně ohrožený starček celolistý. Trávníky zde pokrývá v hojném množství trnovník akát, u vrcholů jsou rozptýleny staré duby. Žije zde stěvlík Scheidlerův a mūra pestroskvrnka podzimní.

Příchod na Pekárku

(foto 5× Miroslav Procházka)

Prezence

*Příprava turistické
svočinky*

Smírčí kříž na vrcholu Pekárky

*Pamětní list si mohli „účastníci“
výzvy stáhnout z webových stránek
Jihomoravské oblasti – motiv odkazoval
na původně plánovaný První jarní
výšlap v Oslavanech*

Pamětní list

za připojení se

k Výzvě Prvního jarního výšlapu
KČT-JMO 2021

každý sám za sebe a všichni společně proti koronaviru

v Oslavanech a kdekoli na jižní Moravě, v republice či ve světě

"CESTY ZA SLUNCEM PP Pekárka"

Mirek a Růžena

vyrazili v období od 21. 3. do 25. 4. 2021
za splnění všech platných
protiepidemických opatření na
vycházku do svého okolí, aby přivítali
jaro a zejména potvrdili svou fyzickou
i duševní kondici a přispěli tak
ke společnému boji proti covidu

Z e-mailové schránky

Vážená paní předsedkyně, vážení a milí turističtí přátelé!

Dovolujeme si Vám upřímně poděkovat za Vaše, pro canisturisty závisláky báječné řešení současné, snad již odeznívající, koronavirové uzavírky! Slovy zpěváka Hejmy „Byť nesouhlasím, ale budu dodržovat!“ tudíž po okrese Praha-západ, jsme s nepopsatelnou radostí okamžitě využili Vaší nabídky, již si neobyčejně ceníme, což snad bude vidno na níže uvedeném odkazu laické a fotoamatérské reportáže!

Ještě jednou s nepopsatelnými díky i přáním všeho dobrého

předseda odboru KČT Tuláci krajinou domova René a jeho řádní členové, chodští psi Wuk a Eliáš!

Zámek Všenory a brána do sladovny bývalého pivovaru

(foto 4× René Kazda)

Chata Kamenná

Vyhlička Hviždinec

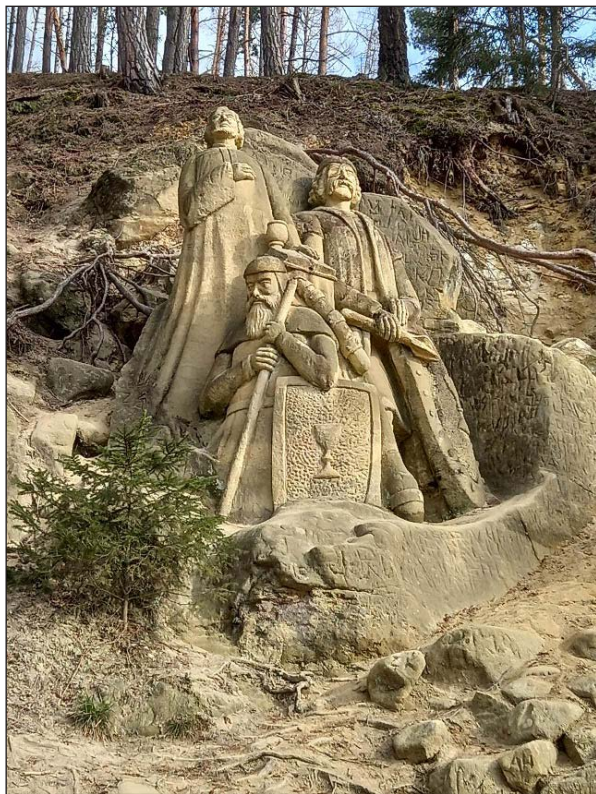
*Nedaleko Letů
cestou do Řevnic*

I v okrese je stále co objevovat

Po pilných a dlouhých přípravách na První jarní výšlap v roce 2020 přišlo během týdne velké zklamání. První jarní výšlap se ve Velkých Opatovicích kvůli pandemii nekonal. Tehdy ještě nikdo netušil, že nebudeme organizovat žádnou z plánovaných akcí během nastávajícího období.

Přišel rok 2021 a bohužel koronavirus byl neprosto nekompromisní a začal řídit daleko více než v minulém roce. Nejen, že se nesměly konat žádné hromadné akce, setkání přátel turistiky, ale situace se vyhrotila tak daleko, že už jsme se nesměli pohybovat dál než po hranice okresu svého trvalého bydliště.

Proto jsme se v našem odboru, KČT Velké Opatovice, rozhodli pro neorganizovanou, individuální turistiku. Po dokonalém prostudování map se jednotliví členové rozprchli do různých míst v okrese Blansko. Od ledna 2021 se pravidelně po víkendech objevovaly fotky na facebooku a vzájemně jsme sledovali, kam se někteří jednotlivci zatoulali. Nechodili jsme vždy

podle turistických značek, ale často jen podle stažené mapy v telefonu, už jen z toho důvodu, abychom co nejméně potkávali stejně smýšlející turisty.

Čtyřdenní volno v době Velikonoc přímo nabízelo tento typ vycházek k méně známým místům. Všichni ví, že Moravský kras, který reprezentuje náš okres, je atraktivní i bez návštěvy jeskyní, které jsou dosud uzavřeny. Krajina upoutá svými krasovými plošinami se závrtky, hlubokými žleby se soutěskami, ponory a vývěry vodních toků. Do těchto míst v uvedenou dobu směřovalo velké množství přírody chtivých návštěvníků, proto jsme

mnozí volili možnost vycházky jiným směrem, zcela do neznáma. A tak jsme s manželem během čtyř dní prošli několik turistických zajímavostí, dosud námi nepoznaných.

První den byl na programu Malý i Velký Chlum nedaleko Skalice nad Svitavou. Výhled z rozhledny na Malém Chlumu, též označovaném jako Moravský Říp je do rovinaté části Boskovické brázdy, do oblasti Malá Haná. Součástí těchto dvou kopců je sousoší husitských bojovníků vytesané v pískovci a řada dalších soch od amatérského umělce Stanislava Rolínka, který je rovněž autorem vytesaných Blanických rytířů v nedalekém Kunštátě.

Druhý den nás úzká silnice dovedla do Lhoty u Lysic, kde jsme po mírném stoupání došli k přírodní památce skalnímu útvaru Žižkův stůl. Cestou zpět jsme obešli vesničku Nýrov a odtud nás zelená turistická značka zavedla nejprve k partyzánskému pomníčku a následně na Hradiště na Strážném vrchu nad Nýrovem.

Třetí den byl ve znamení posledních zbytků sněhu na sjezdovce v Olešnici, kde už zima předávala žezlo nastupujícímu jaru. Po výhledu ze zříceniny

hradu Louka jsme se pokochali prvními posly jara, kvetoucími sněženkami, bledulemi, jaterníky a mokryši. Tyto rostliny mají rády vlhko a skutečně jejich výskyt byl v přírodní památce Lhotské jalovce a stěny nedaleko malé vesničky Lhota u Olešnice bohatý.

Čtvrtý den nás zavedl do místa opředeného řadou pověstí a mýtů, za obec Lubě. Odtud jsme se vydali širokým travnatým údolím k červenému

Skalní útvar Žižkův stůl

(foto 3× Jarmila Šebestová Coufalíková)

permskému slepencovému útvaru Krková bába. V okolním lužním lese do dálky zářily žluté křivatce, podběly a bílé sasanky. Navzdory sílícímu větru jsme se ještě rozhlédli po okolí Malé Hané, Svratecké hornatině a Dražanské vrchovině z rozhledny v Žernovníku.

Jak je vidět, ani tvrdá uzávěra nezabránila našemu putování po okrese Blansko.

Alf

Miroslav Procházka

René Kazda

*Jarmila Šebestová
Coufalíková*

Okénková stovka aneb Jak jsem si vydupal Ježka

Loni to bylo na levačku a nebyl ani pochod, natož stovka. Letos tu jakés takés uvolnění bylo a mnoho pořadatelů se rozhodlo jít do rizika a formou „okénka“ uspořádat v podstatě ilegální hromadnou akci. Prostě ve stylu „Tu máš plánek a už tě nechcu vidět!“ U nás v Jihomoravské oblasti, kraji permanentních rebelů, to známe velmi dobře, sám jsem nebyl loni v listopadu s Vřesovickou stovkou výjimkou.

Takže hned po vyškovském pochodu jsem začal po očku pokukovat, jak to letos vypadá s jihlavským Ježkem Vysočiny, kam jsem až na loňské nucené vynechání vyrážel posledních 12 let na „čarodějnickou“ stovku. Samozřejmě, že papírově to dopadlo, jak jsem předpokládal. Pochod sice bude, ale bez stovky. Zákaz nočního vycházení už sice pominul, ale především u dvouokruhových stovek slouží zastávka na půli cesty k občerstvení a

možnosti vyměnit noční vybavení za denní materiál. A to prostě v případě uzavřených vnitřních prostor neuděláte.

Přesto (a taky právě proto) se mi v hlavě začal rodit plán. V minulých letech jsem na Ježka jezdíval vlakem a už od Okříšek se dráha vine údolím Jihlavy, kterým se kromě řeky klikatí i turistická a cyklistická stezka, která přímo vybízela k tomu aby na ni člověk vyrazil. Jenomže v rámci klasického pochodu to možné nebylo. Ale jako alternativní trasa zajímavý nápad. Nehledě na to, že i další úsek putování kolem Jihlavy toho nemálo nabízí. A k tomu všemu jsem potřeboval

Cestu mezi Malým Beranovem a Petrovickým mlýnem bedlivě střeží tramp Alfons. Nechybí ani vymoženosti 21. století, například ksichtokniha

otestovat nové vybavení a taková štreka bez možnosti zázemí k tomu byla přímo ideální.

Zavolal jsem tedy na číslo uvedené v propozicích a položil kardinální otázku: zda je možné

touto okénkovou metodou vyrazit i na stovku, která oficiálně v nabídce tras není. A hlavně jestli bude někdo kvůli jednomu bláznovi ochotný v pátek večer to okénko otvírat. Po krátké diskusi jsem hlavního pořadatele umluvil, a tak zůstalo už jenom netradiční trasu naplánovat. Přesněji řečeno

hlavě odměřit, kam až to je těch sto kilometrů podél Jihlavy. Dnes to není s použitím internetových map žádný problém a kulaťoučké číslo se zastavilo na metr přesně na nádraží v Moravských Bránicích. Tak lepší konstelace snad ani nemohla nastat. Už jsem nemohl dospat pátečního dne, až odpoledne vyrazím směr Jihlava.

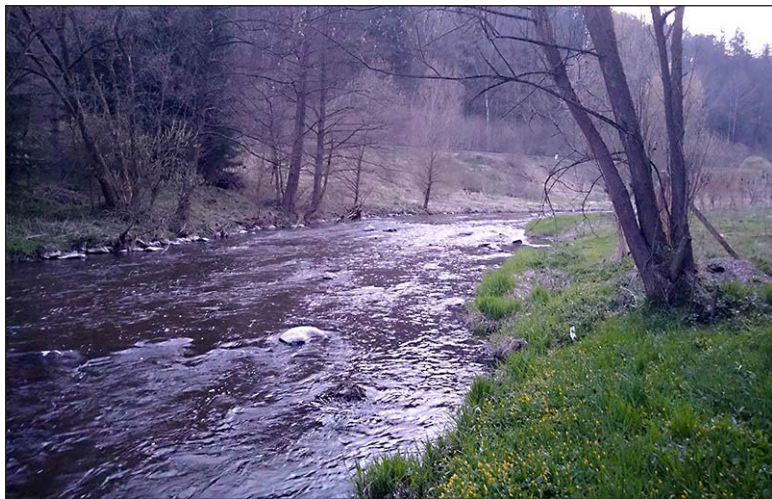
Za ty dva roky, co uplynuly od posledního ročníku, se toho mnohé událo. Především v pořadatelském štábu došlo ke generační výměně, a tak mě v Jihlavě vítal nový šéfík pochodu. Rozebrali jsme krátce aktuální situaci, vyplnil jsem registraci, zaplatil startovné, převzal jsem plánky, které jsem však záhy vyměnil za své mapky, a vyrazil jsem na cestu.

Trasa z města po červené značce k rozcestí Helenín byla ještě shodná s denní padesátkou Ježka. Odtud už jsem přešel na svou trasu, ale ani zde nebyla navigace nijak obtížná. Stačilo jít stále po červené kolem vody.

V hlubokém údolí přišlo večerní šero mnohem rychleji a krajina dostávala zcela jiný ráz. Příroda pomalu utichala, až nakonec zůstalo jen ševelení řeky, která se nakonec stala jediným poutníkovým druhem v nastupující noci.

Občas zvýšila svůj hlas, to když narazila ve svém korytu na nějaký ten kámen a hřmotně zahučela, když se jí do cesty postavil jez.

D o s u d jasná obloha u m o ž ň o v a l a i v noční tmě kráčet po

zpevněných cestách skoro bez použití svítilny a nerušit tak téměř posvátný klid panující v údolí. Nakonec se však stejně přihnaly slibované mraky a po půlnoci se strhl vydatný déšť. Byl jsem zrovna na konci Přibyslavic, a tak jsem hbitě využil přístřeší zdejší autobusové zastávky. Kromě úkrytu před vodními provazy zrovna i k potřebnému odpočinku.

Ještě za ustupujícího deště jsem se vydal na další cestu směrem k Třebíči. Přece jen těch pár kapek za krkem bylo menší zlo než zbytečně promeškaný čas. Sobotní ráno vydrželo ještě dlouho pošmourné a nechávalo člověka

v nejistotě, zda se přehoupne zpět do deštiva nebo do slunečna. Alespoň nenutilo ke zbytečným zastávkám a kochání se krajinou a hnalo stále kupředu.

Odbočku jsem udělal až u Kramolína k památníku výsadkové skupiny Spelter. To už bylo jasné, jakým směrem se sobotní počasí vydá. Obloha se rychle vyjasnila a na obzoru se objevil parný den. Ještě podtržený tenčícími se zásobami vody a stále zavřenými hospodami. Na dědině si okénko nikdo neotevře. Poslední čtvrtina tak byla spíš zkouškou pevné vůle. Ale to už tak u stovek bývá. Jediným místem, kde bylo možné tekutiny doplnit, se tak stala benzinka v Ivančicích.

Splnění plánu lze tedy vyčíslit na 120 procent, sto kilometrů do tabulky, udržení tradice účastí, projitě údolí Jihlavy, načerpání inspirace pro další akce, nové zážitky, zcela dokrápaný člověk a důkladné prověření a otestování nové výbavy. Zbývá už jenom poslední: poděkovat pořadatelům za jejich mimořádnou ochotu věnovat se i jednotlivým požadavkům účastníků nad rámec vyhlášených

propozic a že mi umožnili i v této době učinit na svém těle další dálkoplazecké harakiri. Snad se jim hlavní sobotní akce vydařila tak jako mně. A příště snad už za klasických pochodnických podmínek.

Alf

Rozkvetlý sad mezi Lhánicemi a Biskoupským kopcem

Za Tomášem Dvořákem

Právě jsem se vrátil z rychlé návštěvy Brna. Zalít kytky, vyzvednout poštu a podobné drobnosti. Minulý týden (ve čtvrtek jsem mluvil z Liberce s Tomášem) jsem Tomovi potvrdil, že jak pojedu do Brna vlakem přes Střelice, tak mu zavolám, a on si na nádraží vyzvedne odznak a vizitky z letošního Novoročního výstupu na Ještěd, které jsem mu přivezl. Včera večer volala Hanka a sdělila mi smutnou zprávu, že Tomáš v neděli zemřel. Byl jsem tak asi poslední, kdo s Tomášem mluvil.

Na hradě Veveří při oslavách 120 let Klubu českých turistů v roce 2008

(foto 3× archiv KČT-JMO)

předsedy a já Jožku nahradil v předsednické funkci odboru v Ivančicích. Tomášův vztah byl ke mě tehdy, řekněme hodně odtažitý. Přivedl mne Jožka, ten, kdo ho ve funkci předsedy nahradil. Trvalo to dost dlouho. Sbírkou Tomášových odznaků a později vizitek jsem poprvé viděl na Prvním jarním výšlapu v Brně na hradě Veveří. Já tam tehdy zajišťoval vystoupení pěveckého sboru Primavera.

S Tomem jsme se poznali v „dávnověku“, ještě, když krajský sekretariát sídlil v Brně na Zámečnické. Přivedl si mne tam Jožka Flíček, který tehdy vystřídal Tomáše ve funkci

Jako člen pořadatelského štábu mezinárodního pochodu IML Jede Kudrna okolo Brna měl na starosti zejména potvzování podmínek IVV

Naše vztahy se postupně měnily na přátelské, když jsem měl období, ve kterém jsem každý týden jezdil na nějaký pochod, sraz, často vícedenní. Spávali jsme na stejných ubytovnách nebo tělocvičnách a Tomáš zjišťoval, že

Pořadatelsky se podílel též na zajištění Novoročního výstupu na Babí lom

(foto Miroslav Procházka)

nejsem jen kecal a potentát, ale že jsem v přírodě s turisty rád a rád turisty do přírody vodím. Nejblíží jsme k sobě měli v posledních dvou letech, letech, kdy jezdím každý týden trasu Ivančice–Liberec a zpět, někdy z Brna přes Prahu, někdy přes Pardubice a někdy přes Kolín. V prvním ranním rychlíku z Brna do Prahy jsme se pravidelně setkávali a měli čas si povídat o tom, jaké kdo má plány. Vyprávěl mi třeba o své cestě Transsibiřskou magistrálou a podobných expedicích, které jsem neabsolvoval. Jízdní řády měl v hlavě a tak mi občas poradil, že když mi ujíždí přípoj v Pardubicích, mám pokračovat do Kolína, že přípoj v Turnově určitě stihnu.

Věděl, že každý rok chodím na Nový rok na Ještěd (již víc jak 30 let). A tak jsem mu poslední roky přivázel odznak a vizitku. Sám tyto suvenýry nesbírám, ale sbírky čehokoliv, známkami počínaje, obdivuji. Tento úkol jsem převzal i letos. V pátek jsem při cestě do Ivančic měl s sebou dva odznaky a čtyři vizitky z výstupu na Ještěd, který se letos oficiálně neuskutečnil.

Tome, máš je u mě. Je mi to líto a budeš, nejen mně, chybět. Budu čekat při cestě z Ivančic do Brna, že ve Střelcích přistoupíš. Nebo na nástupišti u prvního rychlíku do Prahy.

Budeš na každém výšlapu s námi. A tam nahoře jste se už jistě domluvili s Jožkou Flíčkem, kam o víkendu vyrazíte.

Antonín Moravec

Vyjádření k zamýšlenému vstupu KČT do ČUS

Vážené členky a členové Jihomoravské oblasti, možná jste zaznamenali v únorovém ústředním Zpravodaji KČT (pod označením 2021_08 na straně 3) na první pohled nevinou anketu o aktuálním členství vašeho odboru v ČUS a především o případného vstupu KČT jako celku do ČUS. To vše navíc podpořeno věcnými cenami za případné odpovědi.

Tato akce nás nutí předat vám následující informace, abyste měli co nejširší povědomí o tom, co by případné přičlenění KČT znamenalo. Ústřední výbor přitom zpětný vstup KČT do ČUS odmítl. Vedení KČT to dobře ví, přesto se rozhodlo volené orgány obejít a uspořádat tuto anketu.

Zpětné začlenění KČT do ČUS považujeme za zradu zakladatelů klubu. Jsme svébytnou organizací, ne pouze sportovní, náš záběr je širší, a začleněním do ČUS naši dlouholetou tradici zlikvidujeme. Sokol taky do ČUS nevstupuje.

Velmi pěkně tuto problematiku vystihl emeritní předseda KČT Jan Havelka, s jehož souhlasem vám jeho celé vyjádření přetiskujeme.

Pro celkové upřesnění uvádíme, že toto se týká vstupu KČT jako organizace, nikoli členství jednotlivých odborů v ČUS! Tedy pokud snad váš odbor je členem ČUS nebo s ČUS spolupracuje, rozhodně vás nikdo nebude nutit toto členství či spolupráci ukončovat.

oblastní výbor KČT-JMO

Proč nevstoupit do ČUS

Vedení KČT připravilo anketu, ve které se vás ptá na váš názor na vstup KČT do České unie sportu (ČUS). Neuvádí přitom žádné podstatné argumenty, které by tuto myšlenku nutnosti vstupu do ČUS vysvětlily. Tedy vstupu do organizace, která se „hrdě“ na svých internetových stránkách hlásí k tomu, že je nástupcem původního ČSTV. Cítím proto povinnost, abych se k této otázce vyjádřil.

Se vstupem KČT do ČUS zásadně nesouhlasím. Podle mého přesvědčení by byl tento krok pro KČT přímo zhoubný.

Abych mohl vysvětlit svůj názor, musíme se vrátit k historii KČT. KČT vznikl v roce 1888 jako zcela samostatný klub. Od počátku byl uznán jako spolek, který společnost potřebuje. A to jak v oblasti vlastní turistické činnosti, v oblasti ochrany přírody a kulturních památek, tak v oblasti investic do infrastruktury turistiky, včetně značení. Již za Rakouska-Uherska byl tudíž

příjemcem státních dotací (problém byl tehdy jen v tom, že německé turistické kluby v příhraničí dostávaly dotace podstatně větší než KČT). Po roce 1918, kdy byl založen klub Československých turistů, se KČST záhy stal jedním z nejuznávanějších spolků u nás vůbec. Z hlediska státní podpory měl stejné postavení jako o 20 let starší Sokol a jako mladší Junák. Tyto tři spolky spolu vzájemně uzavřely smlouvy o velmi těsné spolupráci. V těch smlouvách se hovořilo o tom, že všechny tři spolky chtějí sloužit československé společnosti, že vedou své členy k vlastenectví, že vychovávají jak dospělé, tak i mládež, k morálce, demokracii, a že nebudou spolupracovat s žádnou politickou stranou a nesmějí spolupracovat s extrémisty. Tyto smlouvy platily a byly dodržovány až do zániku KČST v roce 1938. Po vzniku Protektorátu Čechy a Morava, kdy Junák i Sokol byly Němci okamžitě zakázány, vzal na sebe KČT (tehdy již KST byl samostatným spolkem ve Slovenském štátu) úkol umožnit pod svými křídly činnost oddílů mládeže a částečně i dospělých z obou jmenovaných spolků. Tehdejší vedení KČT prokázalo obrovskou míru odvahy, morálky a vlastenectví, když se odvážilo zaštitit činnost několika tisíc takto získaných členů nejen z obou jmenovaných spolků, ale i z dalších sportovních organizací (za což mu oba spolky po skončení 2. svět. války projevíly velkou vděčnost).

Po 2. svět. válce v krátkém, necelé tři roky trvajícím období, kdy tlaky KSČ a bohužel i dalších „socialistických“ stran žádaly sjednocení československé tělovýchovy a sportu, klub těmto snahám úspěšně odolával. Tehdy proto formuloval definici obsahu své turistické činnosti, aby ukázal, že turistika není sportem (o totéž se snažil i KST na Slovensku). KČT tehdy opakovaně argumentoval svou definicí pojmu turistika. V ní **došel k závěru, že v našich zemích je turistika chápána jako „cestování v přírodě, mající za účel jednak nápravu tělesných a duševních škod, které přináší člověku civilizace, a jednak mravní a estetické vzdělání člověka stykem s krásnou přírodou“.** Toho cíle má turistika dosahovat individuálními dopravními prostředky, za což je považována pěší chůze, jízda na kole, na lyžích nebo na kajaku. „Z tohoto přímo vyplývá pět základních odvětví čisté turistiky – turistika pěší, horolezecká, cyklistická, lyžařská a vodní.“ Přitom závodní činnost v těchto oborech nespadá do ideového programu klubu, ale do sportovních organizací. „Turistika sama podle souhlasného názoru odborníků švýcarských, švédských aj. není sportem, nýbrž daleko spíše ideovým hnutím.“ Tehdy se klub nemohl odvolat na podobné definice turistiky v nám nejbližších státech, tj. v Německu i v Rakousku, protože tam se turistika po roce 1933 dostala pod tvrdou moc nacistického státu a k původnímu programu a idejím se mohla vrátit až po roce 1947. Dnešní turistické spolky v obou těchto zemích definují turistiku v podstatě rovněž v souladu s citovanou definicí KČT. Díky vytrvalé obraně zabránil

klub zatažení KČT do sjednocované tělovýchovy až do roku 1948. Tehdy komunistická vláda v několika krocích zlikvidovala všechny tři zmíněné historické kluby: nejprve zakázala činnost Junáka, pak rozprášila vedení KČT a převedla klub do Sokola (který již měl také vyměněné vedení), a během dvou let zlikvidovala Sokol a zahájila téměř čtyřicetileté období, kdy původní program a ideje všech těchto tří spolků byly prakticky potlačeny a nesmělo se mluvit ani o jejich historii. Z činnosti původního KČT byly takto vyškrtнутy zejména nadstavby, které členy dříve vychovávaly k demokracii, poznávání pravdivé české historie, ke skutečnému vlastenectví, k ochraně přírody a českých historických památek a byla ponechána jen pohybová část turistiky. Výchova členů k vytváření vlastního světového názoru byla nežádoucí. Činnost musela odpovídat komunistickým dogmatům. Dodržení takto omezeného programu bylo všemi možnými prostředky kontrolováno. Poměry v Československé sjednocené tělovýchově se několikrát v tom období měnily, jednak dvojnásobnou totální administrativní změnou struktury a jednak tím, že v aparátu celostátní organizace docházelo k velkým sporům o financování i o ohrazení činnosti sdružených spolků. Malou ukázkou tohoto vývoje byla změna názvu výkonnostního odznaku pro členy: z počátku to byl „Tyršův odznak zdatnosti“, později však již Tyrš nevyhovoval a tento odznak dostal velmi výstižný název – „Buď připraven k práci a obraně vlasti“. Myslím, že bez nadsázky se to dalo vysvětlit jako „trénuj, abys pro nás mohl dobře pracovat, a připravuj se na dobu, kdy pro nás budeš muset bojovat“.

Po Sametové revoluci, kdy spontánně vzniklo mezi funkcionáři původního Svazu turistiky hnutí za obnovení činnosti původního KČT, jsme stáli před problémem. Buď transformovat původní svaz turistiky na nově založený KČT, nebo obnovit činnost KČT založením nového klubu tzv. na zelené louce. Tehdy došlo ke sporu mezi mnou a PhDr. Janem Stráským. Oba jsme znali dobře neférové a nedemokratické prostředí původního Svazu turistiky. Oba jsme cítili nebezpečí, aby se tyto poměry nepřenesly do nově zakládaného KČT. On proto navrhoval variantu založení nového klubu tzv. „na zelené louce“, já jsem společně s tehdejšími předsedou Svazu turistiky Dr. Jiřím Linhartem však s ohledem na skutečnost, že hrozilo založení minimálně dvou, možná i více klubů ucházejících se o název „Klub českých turistů“, a tím k následným velkým problémům při snaze získat zpět původní majetek klubu, navrhoval připravit nové stanovy KČT, svolat valnou hromadu s delegáty ze stávajících odborů turistiky ČUV ČSTV a na ní odhlasovat vznik obnoveného KČT. Realizován byl můj návrh. V průběhu prvních deseti let činnosti obnoveného klubu jsme se oba několikrát shodli s PhDr. Stráským na tom, že to bylo dobře, a několikrát, v různých obdobích, že to bylo špatně. Ze zhoubného vlivu ČSTV jsme se stále nemohli

vymanit. Přitom jsme hned na začátku deklarovali, že obnovený KČT se cílově chce stát znovu zcela samostatným historickým klubem. A že tedy cílově z ČSTV vystoupíme. Ve druhém roce činnosti jsme vyhověli žádosti tehdejšího předsedy ČSTV ing. Srba, abychom ještě nevystupovali, a jako třetí největší subjekt v ČSTV sdružených svazů uklidnili situaci před nutnou transformací ČSTV. Tehdy šlo zejména o to, že uvnitř ČSTV sílily hlasy o nutném zrušení okresních výborů, a hlas silného KČT tomu měl zabránit. Zato bylo předsedou ČSTV slíbeno, že s námi bude zacházeno jako se silným článkem Svazu. V následujících letech byl tento slib stále méně dodržován. Vyvrcholilo to v letech 1995 až 1996 dvěma konflikty. První spočíval v tom, že klub najednou nedostával žádnou podporu na činnost, neboť 4 miliony dotace, které dostával, musely být použity na značení. Další prostředky na činnost tedy podle ČSTV již neměl dostat. Na základě jednání se třemi ministerstvy, nejprve MŠMT a MMR a potom u tehdejšího ministra financí vlády ČR ing. Ivana Kočárníka došlo k rozhodnutí, že z prostředků, které stát dával přes MŠMT do tělovýchovy, bude ministerstvem financí vyjmuto 7 mil. Kč a převedeno z přidělu MŠMT na MMR s určením, že to je pro značení, které provádí KČT. Toto vyvolalo velkou nevoli v ČSTV a došlo ke sporu, kolik nám přesto musí ČSTV dát na činnost. Hned potom došlo k dalšímu konfliktu, když jsme prosadili s pomocí MŠMT a několika poslanců parlamentu ČR, že KČT musí dostat na své objekty obdobnou finanční podporu z prostředků, které MŠMT přiděluje na údržbu, resp. investice do sportovních objektů tělovýchovných jednot. KČT se tak v roce 1996 podařilo získat z tohoto zdroje 12,5 mil. Kč. To pak vyvolalo obrovský spor mezi KČT a vedením ČSTV (tehdy hlavní kritik byl Český autoklub, který potřeboval na obnovu Masarykova brněnského závodního okruhu více než 100 mil. Kč). Za této situace bylo pro nás již jednání s ČSTV nesnesitelné a já jako předseda klubu jsem věnoval velké úsilí tomu, abychom v klubu na Valné hromadě v roce 1997 odhlasovali osamostatnění klubu (musel jsem před tím objet konference všech 33 tehdy existujících oblastí KČT). Další historii v podstatě znáte, jen je třeba připomenout, že díky vedení ČSTV a jeho předsedovi ing. Srbovi nám byly o dva roky později upřeny finanční prostředky z výnosů Sazky, ačkoliv jsme z hlediska počtu členů byli stále 3. nejsilnější organizace u nás. Toto neférové jednání se nám podařilo vyřešit jen tím, že jsme museli usilovně hledat a najít velkého sponzora. Našli jsme Lesy ČR. KČT pak jako samostatný klub dokázal v rozpětí let 1997 až 2010, že je opět uznávaným, silným, historickým spolkem a byl takto i ze strany státu podporován. Velice mu přitom pomáhala skutečnost, že se stal v Evropě jedním z nejuznávanějších turistických klubů. Bylo to dáno jeho postavením v obou nejsilnějších turistických asociacích: v IVV to vedlo již v roce 1996 k volbě tehdejšího místopředsedy KČT Františka Mosera na místo prvního

viceprezidenta IVV, v druhém případě pak nejprve k mojí volbě do funkce 3. viceprezidenta EWV v roce 1995 a v roce 1997 k mojí volbě do funkce prezidenta EWW. V té době se význačných akcí KČT běžně zúčastňovali krajští hejtmani, ministři a jejich náměstci, ředitel Czechtourism, starostové, četné zahraniční delegace a další významné osobnosti. Domnívám se proto, že síla KČT z tohoto období musí být považována za minimum toho, k čemu se musíme navrátit, a potom jít dál.

Bohužel však současná neutěšená finanční situace klubu zřejmě vede k pokusu o vyřešení financování KČT z prostředků přidělených České unii sportu. A já se musím ptát proč a co si od toho slibujeme. Prostředky, které stát věnuje na sport a tělovýchovu dospělých a mládeže, nejdou přece jen přes ČUS a organizace jako je Sokol nebo Junák je musejí dostat přímo. Přece i v době mezi lety 2005 a 2014 jsme získávali granty pro své akce a získávali jsme i podporu z MŠMT pro údržbu našich chat. Samozřejmě to však vyžadovalo, abychom s velkým sebevědomím, daným významem práce KČT pro celou společnost, trvale vyjednávali na všech stranách a posilovali tak postavení klubu. Pokud se smíříme s tím, že stát nás bude podporovat přes ČUS, pak se ptám, odkud bereme jistotu, že nedopadneme, jako kdysi v ČSTV. A že při rozdělování financí uvnitř této asociace bude zohledňována důležitost klubu a přínos jeho projektů pro veřejnost, který samozřejmě není jen v oblasti tělovýchovy, ale také v oblasti kultury, ochrany životního prostředí, ochrany přírody, propagace historických památek, v oblasti budování a údržby infrastruktury cestovního ruchu, a v neposlední řadě je významný pro zdraví obyvatelstva (a tedy pro Ministerstvo zdravotnictví a zdravotní pojišťovny).

V roce 2014, v době, kdy po rozpadu Sazky zůstala celá řada svazů bez finanční pomoci, naši tehdy volební konferenci navštívil předseda ČOV Jiří Kejval a konstatoval, jak jsme byli prozíraví, když jsme se v roce 1997 postavili na vlastní nohy. Bohužel, od té doby se všechno začalo měnit. Od roku 2016 jsem sledoval opakovaná usnesení současného vedení KČT o tom, že je nutno najít alternativního velkého sponzora. Bohužel tato usnesení se nikdy nesplnila. Proto se obávám, že spolehne-li se na ČUS a budeme zklamáni, nedokážeme potom sehnat ani finanční prostředky, které máme dnes. Kromě toho, vstoupíme-li do ČUS, bude úmyslně či jen mimoděk potlačována snaha o to, aby cíle KČT byly dále posilovány v oblasti podpory nejen fyzického, ale zejména duševního zdraví obyvatelstva. Opětovně zde opakuji to, co tvrdím již 30 let, že tento cíl bude v moderní společnosti stále důležitější (viz moje příručka „Pěšky pro zdraví“, která byla vydána v závěru loňského roku). V tomto smyslu byl v roce 2020 a 2021 potvrzen význam tohoto cíle v době epidemie nemoci Covid-19. Bojím se tedy, že vstupem do ČUS se KČT dobrovolně stane jen jednou z mnoha tělovýchovných

organizací, zastupovaných vedením ČUS, a rezignuje na své minulé společenské cíle. Je dost pravděpodobné, že se bude opakovat situace z dob členství KČT v ČSTV: vedení ČUS jen využije našeho počtu členů k posílení své pozice, na druhé straně se to však nepromítne do odpovídající finanční podpory klubu. Přednost opět dostanou svazy populárních sportů, jako je fotbal, hokej, basketbal a další. Dojde-li k tomu, pak se obávám, že se klub dostane do situace, ze které bude návrat daleko těžší, než když jsme KČT po roce 1990 obnovovali.

Proto já osobně musím vstup do ČUS zásadně odmítnout. Jsem k tomu zavázán i svému zemřelému předchůdci ve funkci předsedy PhDr. Jiřímu Linhartovi a rovněž zemřelému mému nástupci PhDr. Janu Stráskému. Oba se ve věci samostatnosti KČT velmi angažovali. A oba měli velké historické zkušenosti s tehdejším vedením ČSTV, ve kterém vládl duch klientelismu, politického podlézání, úplatkářství a nečestného jednání. Zároveň přiznávám, že PhDr. Jan Stráský měl v roce 1990 pravdu, když říkal, že nepřetrháme-li všechny svazky s původním ČSTV a jeho funkcionáři, vymstí se nám to v budoucnosti!

Nakonec tedy shrnu:

- 1. KČT by měl zůstat samostatnou, sebevědomou organizací, která si za svou práci zaslouží významnou státní podporu.**
- 2. Proto, abychom takovou podporu od státu dostali, nemusíme vstupovat do ČUS. Sportovní organizace, které nejsou členy ČUS ji musí dostat také! A to přímo, bez mezičlánku s dalším přerozdělováním finančních zdrojů ve prospěch populárnějších sportovních svazů.**
- 3. KČT musí důrazně uplatnit své potenciální schopnosti k výraznému přispění nejen k fyzickému, ale zejména k duševnímu zdraví obyvatelstva. Schopnosti vést své členy k morálním hodnotám, skutečnému vlastenectví, k ochraně krajiny a přírody a ke znalostem české historie.**
- 4. Vedení KČT se nesmí „schovávat“ za ČUS, ale musí dokázat samo před státními orgány pravdivost a význam výše uvedených argumentů!**

Jan Havelka, čestný předseda KČT

ZPRAVODAJ JIHOMORAVSKÉ OBLASTI KLUBU ČESKÝCH TURISTŮ: připravuje oblastní výbor, sazba a design Alf. Příspěvky z odborů je možné zasílat e-mailem na alf@ktnoha.cz (texty ve formátu RTF nebo DOC/DOCX, obrázky jako JPG případně TIFF) nebo v písemné podobě na oblastní sekretariát v Brně, Křížkovského 29. Příspěvky zasláné poštou nebo doručené osobně nevracíme – po dohodě je možné si je vyzvednout na sekretariátu v úřední hodiny. Pokud u fotografie není uvedeno jinak, je jejím autorem (dodal ji) autor článku. Vyhrazujeme si právo dlouhé příspěvky zkrátit. Další informace z oblasti lze získat na www.kct-jmo.cz.